

πης, ὅστις διάφευγε τὸ μένος τῶν δύο συζύγων, ἀπάγων μετ' αὐτοῦ καὶ τὸ μῆλον τῆς ἐρίδος, τὴν λείαν του.

Τὴν πρωίαν τῆς ἐπαύριον δ' κ. Τουρλάκης παρεκάλει ἐμπιστευτικῶς τὸν κύριον Κουνούπην ν' ἀποσιωπῇ τὴν σκηνὴν τῆς προτεραίας τὴν ἐκτυλιχθεῖσαν πρὸ τῶν ἱματίων του.

Καὶ ὁ ἐπίλογος; Ὅλοι αἱ διηγήσεις ἔχουσιν ἐπίλογον καὶ βλατὰ δράματα κάθαρσιν, ἀλλ' ἡ παρούσα δραματικὴ ἀφηγητικὴ στερεῖται, φεῦ! ἀμφοτέρων τούτων, διότι τὸ πάθος τῆς ἡμετέρας ἡρώιδος εἶνε ἐκ τῶν ἀνεπιδέκτων διορθώσεως.

Διότι τὴν ἐσπέραν τῆς ἐπαύριον, ὁ κ. Κουνούπης, διερχόμενος τῆς οἰκίας τοῦ κυρίου Τουρλάκη, ἤκουσε φωνὴν τινα καλοῦσαν αὐτὸν μυστηριωδῶς διὰ τοῦ θυμῶτός του. Ἦτο ἡ φωνὴ τῆς κυρίας Τουρλάκη, προετοιμαζούσης διὰ τὴν ἐσπέραν ἐκείνην νέον χρυσοπαλίνιον.

ΑΡΙΣΤΙΠΠΟΣ

(Ἐκ τῶν «Σκηνῶν τοῦ Οἰκογενειακοῦ Βίου»)

ΔΙΔΑΚΤΙΚΗ ΠΕΡΙΗΓΗΣΙΣ

(Φαιδρὰ ἀφηγήσεις)

(Συνέχεια)

Ἡ Μαρτίνα, ἥτις εἶχε τὸ αἶσθημα — ἴσως καὶ τὴν πεῖραν — τῶν δυσχερῶν περιστάσεων, ἤναψεν ἐν ἀκραιῇ κηρίον καὶ συνάδνευσε τὴν κυρίαν εἰς τὰ ἄνω δωμάτια.

Περιττὸν ν' ἀναφέρωμεν τὰ σχόλια, ἅτινα ἐπροκάλεσεν ἡ ἄρις τῆς γυναικὸς ἐκείνης.

Ὁ σταθμάρχης καὶ ὁ Λακτάντιος συνεισέφεραν ἀμέσως εἰς τὸ ὅτι, ὁ πρὸ ὀλίγων ὥρων συλληφθεὶς περιηγητὴς ἦτο ἐκείνως ἀκριβῶς ὅν ἡ κυρία εἴηται.

Τῆς ἑδῶτα τὸ δωμάτιον αἰετὸς δεκαεξ — εἶπεν ἡ Μαρτίνα ἐπιστρέφουσα — ἔειπὸν μὲ τὸ μεγάλον κρεβάτι... Ἦνεν μία γυναικοῖλι πολλὴ νόστιμη... Ἐποθέτω δὲ περιμένει τὸν ἄνδρα της... Ἦνεν πολὺ ἀνήσυχος... καὶ δὲν τῆς εἶπα τίποτε περὶ ὅταν συνιῇσαν εἰς τὸν σταθμόν.

— Καλὰ ἔκαμες — εἶπεν ὁ Λακτάντιος μετὰ σοδαρότητος... Ἀλλὰ ἰδοὺ ὁ κύριος Γεώργιος μὲ τὸν παιδαγωγόν του... ἔλθου ἀργὰ ἀπόψε!...

Ὁ κ. Πατούφης ἦτο σκυθρωπώτατος.

Τὴ συνέβαινε;

Οἱ ἀναγνώσται τὸ μαντεύουσιν εἶχε παίξῃ πάλιν, καὶ ἡ τύχη ἐν ἐδείχθη εὐνοϊκῇ.

Ἀλλὰ δὲν εἶνε τοῦτο τὸ πᾶν.

Διὰ τὴν τελευταίαν ταύτην ἀπόπειραν τὸ ἔχρειάστησαν χρήματα, καὶ ἔδανε τῇ πεντήκοντα δραχμὰς παρὰ τοῦ περιδότη τοιοῦτόφου Κ... δίδων αὐτὴν τὸ ὀρολόγιόν του ὡς ἐνέχυρον· ἐπέστρεψε δὲ εἰς τὸ ξενοδοχεῖον ἄνευ ὀρολογίου καὶ ὅλου χρημάτων.

Ὁ Γεώργιος, μόλα ταῦτα, δὲν ἀπώλεσεν οὔτε τὴν εὐθυμίαν οὔτε τὴν ὄρεξιν.

Ἐκάθησεν εἰς τὴν συνήθη παρὰ τὴν τράπεζαν θέσιν του, καὶ, χωρὶς νὰ φροντίσῃ περὶ τοῦ σκυθρωποῦ συντρόφου, παρεκάλεσε τὴν Ἀννέταν νὰ τῷ δώσῃ τὴν σαῦπὸν του.

— Ἀλλὰ... ὁ κ. Θεόδωτος δὲν γευματίζει;

— Ἀργότερα — ἀπεκρίθη ὁ Μέντωρ λαβὼν δὲ κηρίον τι ἐκ τῆς τραπεζῆς, ἐπιδροῦν εἰς τὴν κλινάκα, ὑποτονθορίζων λέξεις τινὰς, αἵτινες ἐφάνιντο μὲν ἐδάφια ψαλμῶν, δὲν ἦσαν ἄλλως ἢ κατὰρσι.

Τὴν αὐτὴν ἀκριβῶς στιγμήν ἡ ἐξὴν τοῦ ἀριθμοῦ 16, ἥτις προσεῖχεν εἰς πάντα ἥγ'ν, ἀκούσασα εἰς τὰ ἰσόγεια δωμάτια κρότον βρομέων καὶ θυρῶν, ἐξήλθεν ἀκροποδῆται ὥπως ἐρευνήσῃ τὸν σκοτεινὸν διαδρόμον.

Κάποιος ἀνέρχεται τὴν κλινάκα... φῶς τι ἐμφανίζεται... ἡ κυρία θέλει νὰ κρυφθῇ, ὁμῶς ἐν τῷ σκότει ὥπως ἐπανεέλθῃ εἰς τὸ δωμάτιόν της... προσκρούει εἰς κιβώτιόν τι... ἐκβάλλει κρυγῇν...

Ὁ δὲ κ. Θεόδωτος, ὅστις ἔρπασεν εἰς τὴν τελευταίαν βαθ-

μίδα, βλέπων γυναῖκα τινὰ ἐπὶ τοῦ κιβωτίου, π. οστράχει ταχὺ; ὅπως ἀνεγείρῃ αὐτήν.

Δὲν εἶνε δύσκολον εἰς μυστογραφῶν ἢ εἰς ποιητὴν νὰ περιγράφῃ τὴν χαρὰν δύο ἑραστῶν, οἵτινες συναντῶνται ἀπροδοκῆτως καὶ τυχαίως... πᾶσα ὑπερβολὴ εἰς τὰς τοιαύτας περιστάσεις δύναται νὰ θωπῇ ὡς ἄλλοι τῆς ἀληθείας αὐτῆς.

Δὲν εἶνε ὁμῶς δυνατόν νὰ μεταφρασθῇ διὰ λέξεων ἡ ἀπορία δύο συζύγων, εἰς ἡ τύχη φέρει ἀντιμετώπους ὅταν πᾶν ἄλλο ἐπιθυμῶσιν ἢ νὰ συναντῶνται.

— Θεόδωρε!

— Ματθίλδη!

— Ἐσὺ ἐδῶ;

— Δὲν εἶσαι εἰς Γενεύην;

Θέσατε, ὑπὸ τὰς τέσσαρας ταύτας ἀναφωνήσεις, τέσσαρας ἀρμονίας κινετικῆς μουσικῆς, καὶ ἴσως ὅ' ἀποτελεσθῇ κακοφωνία τις ἀνταποκρινομένη εἰς τὴν θέσιν τῶν δύο συζύγων.

Ὅπως συμβαίνει πάντοτε εἰς τὰς περιστάσεις ταύτας, ἡ γυνὴ ἔδειξε πνεῦμα καὶ τόλμην...

Ὅποις περιπλοκῇ ἐὰν ὁ ἄπιστος γραμματεὺς ἐπύρχετο τὴν στιγμήν ἐκείνην νὰ θέλῃ εἰς κίνδυνον τὸ μυστικόν!

Ἡ κυρία Ματθίλδη ἔσυρε τὸν σύζυγον εἰς τὸ δωμάτιόν της, ἔκλεισε τὴν θύραν διὰ τῆς κλειδῆς καὶ, καθήσασα ἐπὶ θρόνου τινός, ἔσπευσε νὰ δώσῃ εἰς αὐτὸν τὰς μᾶλλον καθησυχαστικὰς ἐξηγήσεις περὶ αὐτῆς.

— Ξέρεις, ψυχὴ μου, ἡ θεία τῆς Σβωνίας εἶνε ἀσθενής... οὐχὶ βρῆκως, ἐλπίζω, ἀλλὰ... εἰς τὴν ἡλικίαν της... ὡς ἐννοεῖς... Ἡ φ'λη Ἰουστίνια μοι ἔγραψεν ὅτι ἡ δυστυχὴς ἐπεθύμει πολὺ νὰ με ἴδῃ. ἀνεχώρησα μὲ ὅλο τὸ κρῦον... Ἦναγκάσθην νὰ λάβω τὴν μικροτέραν ἐδὼν, καὶ ἀφίχθην ἐδῶ μὲ τὸ τραῖνον τῆς νυκτός... αὐριοι ἐμελλον νὰ ἐξεκολουθῇσω τὸ ταξιδεῖόν μου δι' ἀμάξης.

Ἀλλὰ σὺ, γέρω μου... ἀδυνάτησες πολὺ... Ἐἴδαν ἡ Ματθίλδη σου δὲν εἶνε μαζὺ σου!... δὲν εἶνε μαζὺ σου!... Διηγῆς μου λοιπόν!... Πῶς εὐρίσκεισαι εἶδω;... Τόσῳ γρηγορᾷ ἐπανήλθατε;... καὶ ὁ κύριος Γεώργιος;... ὅταν ὁ καιρὸς φαίνεται!

Ὡμίλει διὰ διακεκομμένων λέξεων, μεταβάλλουσα τόνον φωνῆς εἰς ἐκάστην φράσιν, χειρονομῶσα ὡς ὑποκρίτρια μὴ οὐσα πολὺ βεβαία περὶ τοῦ μέρους της.

Ἐκ τοῦ πρώτου τοῦ Θεοδότου εἶχεν ἐξαφανισθῇ ἡ σκυθρωπότης.

Ἐμενεν ὄρθιος, ἐνώπιον τῆς συζύγου του, ὡς ἡλίθιος ἐγκληματίας μέλλων νὰ ὁμολογήσῃ εἰς τὸν ἀνακριτὴν τὰ αἵτια καὶ τὰς περιστάσεις τοῦ ἐγκλήματός του.

Ἐν τῷ ἐγχεφᾶλῳ τοῦ ἀνθρώπου ἐκείνου ὀχληρὰ ἐμάχεται πάλιν. Ὅποιος ἐξηγήσεις ἐμελλε νὰ δώσῃ; Νὰ ἐφεύρῃ μύθον τινα, ἢ νὰ ὁμολογήσῃ τὴν ἀλήθειαν, συμβουλευόμενος τὴν σύζυγον καὶ καθιστῶν αὐτὴν σύμμαχον κατὰ τὴν δυσχερείαν εἰς ἣς εἶχεν ἐμπέσει;

Τὴν σύζυγον ἐκείνην, ἐπὶ τέλους, ἐθεώρει ὡς τὴν νόμιμον ἀποθήκην τῆς δυσθυμίας του.

Ὁ κ. Θεόδωτος ὅστις, ἔξω τῆς οἰκίας, ὑπεκρίνετο τὸν ἄγιον τόσῳ καλῶς ὥστε νὰ ἐπισύρῃ τὸν θαυμασμόν καὶ τὴν ἐμπιστοσύνην τοῦ κοινοῦ, εἶχεν ἐν τῇ συζυγικῇ οἰκειότητι, ρίψῃ πρὸ πολλοῦ τὸ προσωπεῖον, εἶχεν ἀποκαλυφθῇ ἐντελῶς μετὰ τῆς κτηνώδους εἰλικρινείας τοῦ συζύγου.

— Διατὶ νὰ διστάσω! ἐσκέπτετο — πολλάκις ἡ ἰσχυρὴ αὐτὴ ἀκρίς μ' ἐξήγαγε τῆς ἀπορίας... ἄς τῇ ὁμολογήσω τὰ πάντα, καὶ θὰ εἶνε καλλίτερον.

Λαβὼν δὲ τὴν ἀπόρραιν ταύτην, ὁ κύριος Θεόδωτος διηγῆθη — μετὰ ἀναποφεύκτων τινῶν παραλλαγῶν — τὰς τύχας του εἰς τὴν σύζυγον, τοὺς ρευματισμοὺς του, τὴν εἰς τὰ χαρτὰ ἀτυχίαν, τὴν ἀκμάσχετον μενίαν νὰ κερδήσῃ πάλιν τὰ ἀπωλεσθέντα, καὶ, ἐπὶ τέλους, τὴν καταστροφὴν του καὶ τὴν ἐλλειψὴν χρημάτων, ἥτις πρὸ δύο δεκά ἡμερῶν ἐκράτει αὐτὸν αἰχμάλωτον ἐν τῷ ξενοδοχείῳ.

— Πτωχὲ μου γέρω! — ἔλεγεν ἡ κ. Ματθίλδη, προσπεισμένη ἄκραν συγκίνησιν — θὰ τὰ διορθώσωμεν... θὰ διηγήσω μὲ τὴν θέαν τῆς Σβωνίας... θὰ ἴδῃς!

— Ἀρκεῖ νὰ μὴ μυρισθοῦν τίποτε ἐκεῖ κάτω... εἰς τὸ χωρίον!...

— Ἀφῆσέ με! ἔχε πεποιθῆσιν εἰς τὴν Τίλδαν σου!...

Ὁ κ. Θεόδωρος ἔκυπτε ὅπως ἐπιθέσει ἀσπασμόν ἐπὶ τῆς περικῆς τῆς δεξιᾶς τῆς βημάτων ἐνεποίησε τὸν ἄνθρωπον εἰς τὴν γυναῖκα.

— Σιούτ!...

Προσέβλεψαν ἀλλήλους ἀκίνητοι.

Πρέπει νὰ σᾶς εἰπῶ ἀναγνώστὰ μου, ὅτι, ἐνῶ ἐν τῷ ὑπ' ἀρ. 16 — δωμάτιῳ οἱ σύζυγοι Πατούφης ἐξιστοιοῦντο τίς νὰ ἐμπαιξῇ τεχνικώτερον τὸν ἄλλον εἰς τὴν αἰθούσαν τοῦ μαγειρίου, κάτω, εἶχαν εἰσέλθῃ νέος τις ξένος, ἐκεῖνος ἀκριθῶς δ', πρὸς ὃ ἴσαν ὡρῶν, ὁ σταθμάρχης εἶδε κατερχόμενον τῆς σιδηροδρομικῆς ὁμάδος ὅπως πέσῃ εἰς τὰς χεῖρας τῶν κραδισφόρων.

Τίς ἦτο ὁ ξένος οὗτος;

Οἱ ἀναγνώσταί γεωρίζουσιν αὐτὸν πρὸ τίνος... ὁ κύριος Ἀριστείδης Ἀλταμάνης, ὁ γραμματεὺς τῆς δημορχίας Ρ... Εἰσῆλθεν ὡς κλέπτης ἔχων τοὺς κραδισφόρους ἐπὶ τὰ ἔχνη του.

Ὁ Γεώργιος, βλέπων αὐτὸν, ἔχαμλωσε τὸν πῖλον ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν του καὶ ἔκυψε, ὥστε θέλων νὰ κρυφθῇ ὑπὸ τὴν τράπεζαν.

Ὁ ξένος δὲ, οὐδεμίαν ἔδωκε προσοχὴν εἰς τὸν Γεώργιον καὶ εἰς τοὺς ἄλλους συνδιετιμένους, καὶ ἐδάδισεν ἀπ' εὐθείας πρὸς τὴν Μαρτίαν, ἐρωτῶν ἐὰν κυρία τις φοροῦσα μαῦρον ἐκ βαλοῦδου πῖλον ματὰ ἐρυθροῦ πτηνοῦ, ἀφίχθη πρὸς αὐτοῦ.

— Ἡ κυρία σας! — εἶπεν ἡ Μαρτίνα — ὦ! θὰ εἴη πολὺ εὐχαριστημένη νὰ σᾶς ἴδῃ!... εὐρίσκεται εἰς τὸ δωμάτιόν της πρὸς δύο ὡρῶν. Ἐπιδείτο μήπως σὰς συνέβη δυστύχημα τι... Ἐλάτε, ἐλάτε, ἀναβαίνετε μαζί μου.

Ἀνῆλθον, καὶ διέσχισαν τὸν διάδρομον.

Ὁ γραμματεὺς ἤθάνετο κλονισμὸν εἰς τὰ κνήμας του. Ἡ Μαρτίνα ἐπληρώσατο τὴν θύραν τοῦ δωματίου καὶ ἔκρουσεν αὐτὴν ἑλαφρῶς.

Οὐδεμίαν ἀπάντησιν.

— Ἰσως ἐκοιμήθη ἤδη εἶπεν ἡ Μαρτίνα χαμηλῇ τῇ φωνῇ. Καὶ ἔκρουσε πάλιν.

Σιωπὴ.

— Ἀνοιξε, Μαρτίλδην, ἐγὼ εἶμαι — ὁ γραμματεὺς.

Ἐσῶθεν ἀκούεται ψιθύρος τις, εἶτα ἀνδρική τις φωνὴ κρούουσα.

— Ποῖος εἶνε; — τί θέλετε;...

Δὲν ἐπιχειροῦμεν νὰ περιγράψωμεν τὴν ἐκπλήξιν τῆς Μαρτίνης καὶ τοῦ γραμματέως ἀκούοντων τὴν ἀνδρικήν ἐκείνην φωνήν, ἣν ἀμφοτέρωι καλῶς ἐγνώριζον.

— Αὐτὸ τὸ ζῶν ἔλαβε τὴν θέσιν τοῦ συζύγου! — σκέπτεται ἡ Μαρτίνα.

— Ὁ σύζυγός της!... πῶς διάβολο! — σκέπτεται ὁ γραμματεὺς μετὰ ἐκπλήξεως καὶ τρόμου.

Καί, νεύων εἰς τὴν Μαρτίαν ν' ἀκολουθήσῃ αὐτὸν, ὁ γραμματεὺς ἀπομακρύνεται ἀκροποδητῇ, συγκατατὴν τὴν ἀναπνοήν.

Ἀριχθεὶς δὲ εἰς τὴν ἄκραν τοῦ διαδρόμου, σταματᾷ ἐπὶ στιγμὴν, ἐξάγει εἰκοσάφρακτον ἐκ τοῦ θυλακίου, τὸ ἐγχειρίζει εἰς τὴν ἐνοδόχον καὶ συνιστῶν αὐτῇ τὴν μεγαλειτέραν μυστικότητά, κατέρχεται δρομαίως τὴν κλίμακα, διέρχεται διὰ τοῦ μαγειρίου χωρὶς νὰ εἰπῇ λέξιν, καὶ ἐξέρχεται τοῦ ξενοδοχείου.

Σιθόμενοι τὰ ἀπόκρυφα τοῦ γάμου, δὲν ἐπιστρέφοντες εἰς τὸ δωμάτιον ἐνθὰ ὁ κύριος καὶ ἡ κυρία Πατούφης ἐπαγγέλλουσιν τὰς τελευταίας σκηνὰς τῆς συζυγικῆς αὐτῶν ἱλαρικομωδίας. (ἰκολοθεῖ)

ΟΛΙΓΟΝ ΑΠ' ΟΛΑ

Τὰ χαμοκέραια. — Εἰς τὴν Ἑλλάδα ἡ εὐωδιστάτη αὐτὴ ὀπώρα, ἡ κοινῶς κελουμένη φράγολα, κατὰ τὸ ἰταλικὸν fragola τὸ ἀπὸ τοῦ πα-

λαιῶ ἡ λατινικοῦ ῥήματος fragare εὐωδιάει, δὲν εἶνε τόσο διὰδεδομένη, καίπερ ἀξίζει κατ' ὅλα νὰ προτιμᾶται μετὰ τῶν πλείστων ὀπωρῶν, καὶ ὀλίγοι εἶνε οἱ τόποι ἐν οἷς πνέεται τὸ ἄρωμα τῶν χαμοκεράων. Ἐπειδὴ ὅμως ἐπ' ἐσχάτων ἡ καλλιέργειά των ἤρχισεν ἐξαπλουμένη ὅπως δὴ ποτε καὶ ἐνταῦθα, μικρὰ περὶ αὐτῶν ἐδῶ σημειώσεις δὲν εἶνε ὅλως περιττὴ, μάλιστα δὲ διὰ τὸ ἐπικαιρὸν, ὅπως — εἰ δυνατόν — πολλαπλασιασθῇ ἡ πρὸς αὐτὰ δικαία ἀγάπη καὶ τῶν γαστρονόμων καὶ τῶν φιλανθῶν, διότι πλὴν τῆς γευστικῆς των ἀρετῆς, καὶ κόσμημα κήπων ὡραίον — τὸ χρώμα, τὴν εὐωδίαν, τὸ σχῆμα — εἶνε αἱ φράγολαι.

Τὴν καταγωγὴν ἔλκουν ἐξ Ἰνδίας, καὶ πολλαχοῦ — λ.χ. εἰς τὸ πλείστον τῆς Ἰταλίας — εἰσὶν αὐτοφυεῖς εἰς τὰ δάση, τὰ ὄρη, τοὺς λειμῶνας κτλ. παράγονται δὲ τὴν ἀνοιξιν, καὶ ἀναπτύσσονται κάλλιον ἐπὶ γῆς δροσερᾶς, ἐλαφρᾶς, οὐχὶ πολὺ ἐκτεθειμένης εἰς τὸν ἥλιον, καὶ λελιπασμένης διὰ λιπασμάτων φυτικῶν. Τρώγονται ἐπιπασθεῖσαι διὰ σακχαρώους καὶ εἶτα διαβραχεῖσαι, εἶτε διὰ καλοῦ οἴνου, εἶτε διὰ ροῦμ ἢ κονιάκ, εἶτε δι' ἄλλων ποτῶν, εἶτε διὰ γάλακτος — ὡς τὰς προτιμῶσιν οἱ γέροντες, — εἶτε δι' ὁποῦ λεμονίου — ὡς τὰς προτιμῶ ἐγὼ, ἂν ἐπιτέπητε τὴν ἀτομικὴν αὐτὴν γνώμην. Κατασκευάζονται ἐξ αὐτῶν παγωτὰ ἐξαιρετὰ, σεράπια, κοκτέιλ, καὶ ὕδωρ ἀπεσταγμένον καὶ σάπων, ὅτινα ἡ ἀγυρτεία τῶν μυρεφῶν ἐξάγει ὡς καλλυντικώτατα. Αἱ ρίζαι των, καὶ τὰ στελέχη εἰσὶ στυπτικά.

Ἀλλ' ἡ ὑπέρμετρος χρῆσις των λίτιολογεῖ, κατὰ τινὰς ἱατροὺς, ἐξανθήματα τοῦ δέρματος. Οἱ ἀρχαῖοι τόσοι τὰς ἡγάπων, ὥστε ὁ Διοσκουρίδης καὶ ὁ Θεόφραστος ὁμιλοῦσι περὶ αὐτῶν μετὰ θαυμασμοῦ, καὶ ὁ Ἀλεξάνδρινος Μύρψις ἐξῆρε τὰς ἀρετάς των ἐν 48 κεφαλαίοις, μεταφρασθεῖσαι καὶ διὰ σχολίων πλουσθεῖσαι καὶ ἐν Ἑλβετίᾳ τῷ 1549 ὑπὸ Fuchs ἐκδοθεῖσιν. Ἐννοεῖται ὅτι καὶ ὁ Βιργίλιος καὶ ὁ Ὀβίδιος δὲν ὕστερον ἐν τῇ χαμοκερασιάδι αὐτῇ.

Ἡ σημερινὴ τεχνικὴ καλλιέργεια κατάρθωσε νὰ παράξῃ χαμοκέραια ὀγκώδη καὶ ὡραῖα τὴν θέαν· ἀλλ' ἐν τούτοις, τὰ μικρὰ εἶνε προτιμότερα αὐτῶν κατὰ τὴν εὐωδίαν καὶ τῆς γεύσεως τὸ εὐχυμον.

*

Μυστήριον. — Πόσῃν ἔχει δύναμιν ἐλξεως διὰ τὴν ἀνθρωπίνην φαντασίαν τὸ μυστήριον, τὸ ἀποδεικνύει ὅλη ἡ ἱστορία τῆς ἀνθρωπότητος, ἥτις τρέχει πάντοτε ὀπίσω τοῦ μυστηριώδους, τοῦ θαυμασίου, τοῦ ὑπερφυσικοῦ! Τοῦτο ἴσως ἐγένετο καὶ ὁ κραταιότερος μοχλὸς, δι' οὗ αἱ θρησκεῖαι ἐπεβλήθησαν ἀνέκαθεν, καὶ τοῦτο χρησιμεύει ὁλονέν ὡς δέλεαρ εἰς πλείστας περιστάσεις, ὧν μία, ἣν ἀντιγράφω ὧδε, προστυχοῦσαν, ἀρκεῖ ἵν' ἀποδείξῃ πᾶν τ' ἀνωτέρω.

Εἰς ὑπαστυνόμενον πόλεός τις — τὸ ὄνομα δὲν ἔχει σημασίαν τινὰ διὰ τὸ γεγονός — κατηγγέλθη ἐπανειλημμένως ἄτομόν τι ὡς ἐξασκοῦν παρανόμως τὴν ἱατρικὴν τῇ συνενοχῇ φαρμακοποιῶν τινων. Τὸ ἄτομον τοῦτο προσελήθη εἰς τὴν ἀστυνομίαν, ἐνθὰ ὁ ὑπαστυνόμενος.